

για τους Έλληνες ή Αρβανίτικη για τους Άρβανίτες ή Αράβικη ή Κούρδικη, αν έχουν κ' οι Κούρδοι μορφωμένη γραφή γλώσσα κ' έτσι για όλους. Γιατί η τούρκικη γλώσσα ή γραφή δεν είναι εύκολομάθητη για να γίνει κοινό απόκτημα — είναι ανακατωμένη αραβοπερσoturκική με πολύ δύσκολο το διάβασμα και το συλλαβισμό της για την ελλειψη φωνηέντων στο αλφάβητο κι ούτε δικιο είναι να γίνεται αποκλειστικό της μεταχείρισμα. Κ' η άγνοιά της δεν πρέπει να είναι εμπόδιο, για να πάρη κανείς μια δημόσια θέση.

Πρέπει επίσης να πείση άλλο μεγάλο εμπόδιο για την Ισονομία κ' Ισοπολιτεία, δηλ. τα ιεροδικεία όπου θύουν και απολύουν οι κατήδες και χακίμηδες και μουφτήδες και δεν ξέρω πώς διαβολο ακόμη λέγονται, τα σφαγεία αυτά της δικαιοσύνης, όπου οι Χριστιανοί είναι κατώτερα όντα απ' τους Μωαμεθανούς. Να λείψουν αυτά κ' η δικαιοσύνη θα διοργανωθεί πάνω σε νέες γερείς κι αναγνωρισμένες απ' τα πολιτισμένα έθνη βάσεις.

Κοινό εύεργέτημα για Τούρκους κ' Έλληνες και λοιπούς θα είναι η εξαγορά και κατάργηση των βακουφιών. Τώρα, όπως είναι αυτά, οι περισσότεροι κι αν έχουνε δεν έχουνε χτήματα. Μάλιστα υπάρχει και παροιμία «Ούτε γυναίκα στη Βλαχιά, ούτε χτήμα στην Τουρκιά».

Με τέτοια σε χοντρές γραμμές μέτρα μπορεί να πραγματοποιηθή η ισοπολιτεία. Άλλοιώς όχι. Και κατόπι απ' αυτά μπορεί να γίνει σκιψη για τη γενική στρατολογία που βρίζει το σύνταγμα. Γιατί χωρίς την τέλεια Ισονομία, Ισοπολιτεία κ' ειλικρινή αδελφωση δε θα είναι δυνατό να φοσιωθούν στο κράτος οι Έλληνες π. χ. που αποτελούνε και το πολυαριθμότερο στοιχείο ύστερ' από τους Τούρκους και να λάβουν μέρος στο στρατό με ειλικρίνεια, γιατί οι αδερφοί των της Ελλάδας θα βρεθούν ίσως μια μέρα στο αντίθετο στρατόπεδο με την εξίσωση όμως και την ειλικρινή συνεργασία Τούρκων και Ελλήνων ή Ελλάς δεν μπορεί παρά να είναι σύμμαχος και με τον καιρό θα ποτελήσει ένα κράτος με την Τουρκιά, πράμα που θα ωφελήσει σημαντικά τα οικονομικά των δυο γειτόνων. Και στην ύπερσία πάλι στο στρατό πρέπει να ξεχωριστούν τα έθνη και νάχουν όλα μέρος στη διοίκηση του στρατού ανάλογα με την αριθμητική τους δύναμη.

Λοιπόν τί λίνε γι' αυτά κύριοι Νεότουρκοι; από τη φρόνησή τους στη λύση των ζητημάτων αυτών εξαρτάται η ζωή του ν. τη τ. τους. Αν φροντίσουν να εφαρμοστούν τα όσα ίου κρατούν, αν φανούν τόντις φιλελεύτεροι και φίλοι επροκή, το κάθε έθνος, τότες θα πέσουν τα περισσότερα εμπόδια και καθε αντίδραση από παλαιότουρκους και τότε μαζί με την ελεύθερη πάλη για επικράτηση μεταξύ στις εθνικότητες θάρχηση και μια μεγάλη μεγάλη εργασία που θα φέρη την οικονομική και πνευματική αναγέννηση της Ανατολής.

Άλλά εμείς, εμείς οι Έλληνες, δεν πρέπει να περιμένουμε την καλή προαίρεση των Νεοτούρκων να μας παραχωρήσουν αυτά τα πράματα. Πρέπει μ' επιμονή να τα ζητήσουμε, πρέπει να τους δείξουμε πως είναι συμφέρο τους να τα δώσουν και πρέπει να μπορούμε, κι αν δεν θέλουν αυτοί, να τα πάρουμε μόνοι μας. Μά εμείς ακόμη ναρκωμένα έχουμε τα χέρια απ' το δέσιμο και δεν ξεμουδιάσαμε να νοιώσουμε τη δύναμή μας, να οργανωθούμε και να ενεργήσουμε. Αφίνουμε τους παπάδες μοναχά και κατι μούμιες και χρυσοκανθάρους να κρώζουνε για τα προνόμια και τα προνόμια. Τι προνόμια; Το μόνο προνόμιο που μας χρειάζεται είναι η ανεξάρτητη και ξεχωριστή εκπαίδευση. Να μην είναι όμως ανεξάρτητη απ' τους Τούρκους κ' υποδουλωμένη στους παπάδες! Οι παπάδες είναι για μας ό,τι οι παλιότουρκοι για τους Τούρκους κι αυτό το νοιώθε: ο λαός που διώχει τους προκομμένους δεσποτάδες στην επαρχία Τράλλεων, Επίσου, στην Αδριανούπολη, στην Προύσσα, στη Χίο κλπ. Θρησκευτική αυτοδιοίκηση θέμε νάχουμε, μα οι κατάχρησες των παπάδων να περιορίζονται από εκεί που πρέπει. Και τα δικαστήριά τους για τις κληρονομίες και τα διαζύγια και δεν ξέρω τί άλλα δε μας χρειάζονται. Καλύτερα χιλιάδες φορές θα είναι τα πολιτικά δικαστήρια, άμα οργανωθούν καθώς πρέπει. Μαζί με την τούρκικη τυραννία άς κυττάξουμε να ξεφορτωθούμε σιγά σιγά και την τυραννία του καλόγερου. Οι γραμματισμένοι και οι μορφωμένοι άς φροντίσουνε γι' αυτό. Οι δημοσιογράφοι πρό πάντων όσοι έχουνε χαραχτήρα μπορούνε πολλά να κάνουν. Στο ύπόμνημά τους οι δημοσιογράφοι οι Έλληνες καλά εζήτησαν αριθμό βουλευτών ανάλογο με τον ελληνικό πληθυσμό και διατήρηση των προνομίων, μα στα προνόμια αυτά πρέπει να είναι αναλυτικότεροι, γιατί κ' οι παπάδες προνόμια κοπανίζουν, τα προνόμια της μεγάλης τους κοιλίας.

Ας πάψουνε πιά να παρουσιάζονται γι' αντιπρόσωποι μερικοί καλόγεροι με ράσα και μερικοί δίχως ράσα. Σύνοδο κ' εθνικό κέντρο και κολοκούθια με τη ρίγανη. Ας μιμηθούμε τους Αρμένιδες με το Κομιτάτο τους, τους Βουργάρους, τους Αρβανίτες, τους Έβραίους με την Ισραηλιτική τους ένωση (Alliance Israélite). Χωρίς κέντρα και κοπανίσμα προνομίων κάνουνε πολύ καλύτερα τη δουλειά τους. Για Κέντρο μπορεί να μας χρησιμεύση άργότερα μια επιτροπή από τους πιο διαλεχτούς βουλευτάδες μας. Η άς γίνουν πολιτικοί σύλλογοι με πολλές χιλιάδες μέλη στην κάθε περιφέρεια κι αυτοί πάλι άς ιδρύσουνε έναν κεντρικό τέτοιο στην Πρωτεύουσα πού να τους αντιπροσωπεύει όλους. Ας οργανωθούμε κι άς φωτιστούμε γιχ τη νέα πολιτική μας ζωή στην Τουρκιά. Κ' οι Αθηναίικες εφημερίδες αντίς να παίρνουνε όλο και συνεντεύξεις και να συμβουλευούν και να σχολιάζουν τους Νεοτούρκους, άς προσπαθήσουν, χωρίς πολλές φωνές, κείνους πούχουν την υποχώρηση και μπορούν να τους σπρώξουν για να φροντίσουν για την κατάλληλη εθνική και πολιτική μας διοργάνωση στο γειτονικό κράτος κι άς πάψουν να θυμιατίζουν τους καλόγερους. Καιρός πια είναι να βάλουμε μυαλό, γιχ να νικήσουμε στον άγώνα. Ο όγκος μας ο μεγάλος μα παραλυμένος δεν άξίζει. Ας δείξουμε πως έχουμε νεύρα, πως είμαστε άντρες ενεργητικοί κι ακόμη πως είμαστε χαραχτήρες. Ας μην είμαστε βάρταχοι που φωνάζουν διαρκώς βρεκειξ κοάξ κοάξ χωρίς να κάνουν τίποτα. Άλλοιώς η βουλευτοκρατία του ελληνικού κράτους απ' τη μια κ' οι καλόγεροι με τα καλογερόπαιδα της Πόλης απ' την άλλη θα μας αποβουλιάζουνε όχι μοναχά ως κράτος, μα και ως έθνος, αφού μας χαλόνε την ψυχή, να πάμε στο καλό μας.

ΛΥΔΟΣ ΠΟΛΥΒΡΟΣ

ΜΩΣΑΪΚΑ

Ο ΛΥΧΝΟΣ

Παλιός ο Λύχνος με η Άράνη μου όχι. Προπάπος μας ήλθε μ' όχνό το φως, Σίης πυροσβίς; άμίνητος την κόρη Πανέρας του σπιτιού, Καιρού αδελφός.

N. P. ΑΒΑΖΟΣ
ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ
ΣΚΗΝΕΣ ΡΩΜΑΙΙΚΗΣ
Αφιερωμένο με άγάπη του
ΨΥΧΑΡΗ
Α.
— Κώστα! Ή! φιλαράκο! Έδώ είμαστε...
— Μπα! Καλώς ήρτες, Θόδωρε! Πότε ήρθες;
— Ήρθα με τον πρωινό σιδηρόδρομο κ' έκασσα δώ στο Ξενοδοχείο της Παλμύρας.
— Λίγο άκριβό είναι, μα πολύ καλό...
— Πρώτη χρονιά πούρθα στο Λουτράκι και δεν ξέρω τα κατατόπια του; είχα γιόρτιμο τον Ξενοδόχο

της Παλμύρας και γι' αυτό τον προτίμησα.
— Γιατί θα κάνης λουτρά;
— Μα τί να σου πώ! Νοιώθω τον έαυτό μου καλά μόνο κατι πονάκια μουρχνοντα; που και που στη μέση κι ο γιατρός λέει πως έχω ψαμμίαση. Έτσι μ' έστειλε δώ άναυλα.
— Δέ βαρούσαι! Μόδα έγινε να τους βγάνουν όλους ψαμμιακούς. Έγώ φαίνεται πως έπαθα κατι στο σκότι. Θυμάσαι, κουτσοπίναμε καμιά φορά. Έδώ στο Λουτράκι, μωρέ μάτια μου, είναι η κολυμπήθρα του Σιλώαμ!
— Μονάχος ήρθες;
— Μαζί με τον ξάδερφό μου το Γιάννη τον Πολίτη...θαρθώ πως τον ξέρεις...
— Έ δά! Φάγαμε μαζί ψωμί κι άλάτι! Καλό παιδί, της καρδιάς! Πήρε το δίπλωμά του;
— Μελετάει να δώση το θέμα του. Ήρθε δώ με τη μάνα του, πούπαθε το στομάχι της και διχώνευε. Τώρα πάει καλύτερα. Σωπήν γυναίκα, ξέρεις, και κάνει καλή συντροφιά κι άς είναι και γριά. Το καυμάκι της παρίας μας είν' ο γιατρός ο Γαλήνιδης...
— Μωρέ δώ βρήθηκε κι αυτός;
— Α! δεν ξέρεις τί θησαυρός είναι! Μ' όλα

του τα γεράματα μοναχός του κάνει γλίντι, δίνε χει ταίρι στο κέφι του. Σά σμιζουμε χαλάει ο κόσμος! Πολύ, πολύ όμορφα περνάμε. Πιάσαμε δυο κάμαρες πέρα στην Κάβο...κοίταξε κει...μισή φρα μακριά από δώ.
— Πώς διάολο κάνετε μπάνια κει κάτω...
— Ο γιατρός καθεται στο Λουτράκι. Έμεις μένουμε στον Κάβο. Έρχεται κάθε πρωί εν' άραξι και μας παίρνει, κάνουμε το λουτρό μας και μας γυρίζει πάλε; ό,τι κερδιζουμε στο νοίκι το δίνουμε στην άμαξα. Ο Γιάννης είναι λίγο ποιητής, φιλόσοφος, κ' ήθελε μέρος ταιριαστό με τις ιδέες του. Είν' όμορφα κει στον Κάβο μας, με την άνοιχτή θάλασσα και τα βραχάκια της άκρογιαλιάς, κι τα καταπράσινα βουνά, τα γεμάτα σκίνους, πεύκα κι άγριλιές, με τον καθαρό άγέρα, που καθε πρωί και βράδυ μοσκομυρίζει θυμάρι και λυγαριά. Είν' όμορφα! Καινούριο σκότι κάνεις...
Χαρά σε σένα το λοιπόν!
— Δίπλα τις κάμαρες μας είν' ένα καφεναδάκι έξοχικό, που τ'όχει ο σπιτονοικοκύρης μας, ένας διαολάνθρωπος Περαχωρίτης. Όλη τη μέρα είν' έρημο κι ο Γιάννης έχει καιρό να διαβάξη μ' ήτυχία, χωρίς να του ταραζή κανείς τους πόκλους του.

Για να γίνει ή κουβέντα της Δώρας με τη Λιά να στην τελευταία πράξη, στέλνει πάλι το Φαίδω- να ή Δώρα να της φέρη άνθια.

Τό είπαμε κι άλλοτες πως τό βγάλισμο και μπά- σισμο τών προσώπων, πρέπει να μή χτυπή σαν έδι- καιολόγητο, ή σαν ψευδοδικαιολογημένο. Πολλοί δέν τό προσέχουν, κι ακόμα μερικοί πού στάθηκαν σά δασκάλοι, στην παγκόσμια θεατρική Τέχνη. Μά αύ τό δέν έμποδίζει τό τέτοιο άφύσικο, να στέκεται πάντα κι άντιτεχνικό.

Η τελευταία σκηνή της τελευταίας πράξης, καθώς και όλες άπάνου κατου οι σκηνές του έργου, φέρνουν στό θεατή μιá λυρική κούραση κ' ένα ποιη- τικό μπούχτισμα, φοβερά άντιθεατρικό.

Τά λόγια άληθινά ποιητικά, στολισμένα με τό άνώτερο χάρισμα της βαθείας αίστησης, στολίζουν τό έργο σά διαμάντια. Μά όπως είπαμε και στην άρχή αύτό δέν άρκεί για να σύρη τό άβίαστο ένδια- φέρο. Τό ξεμάκρμα πάλι τών σκηνών άπ' αύτή την πρώτη πράξη, δείχνει σά μιá φτώχεια του ποιητή για να φέρη την προεπούμενη κίνηση και γοργάδα και να δώξη την πιθυμιά του θεατή για τό γλήγορο τέλος.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Του μεγάλου μας Α. Πάλλη

Όταν τ' άγκάθια γύρω μου
με ζώνουνε φριχτά
και φτάνει τους τ' άγκύλωμα
στη δόλια μου καρδιά,

Όταν σκοτάδι άπέλειωτο
ξοπλώνεται βαρύν
και κάποιος πόνος άγριος
μού δέρνει την ψυχή,

Σύν με κερνάς, ώ Όνειρο,
άπ' τό γλυκό κρασί
και πίνω, πίνω, και ξεχνώ
τ' άγκάθια στη ζωή.

ΧΑΡΗΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

και τραβήζε με τό ζόρι τό φίλο του, πού δέ σκόπευε να ξεκολλήση άπό κεί, καμαρώνοντας μιá νοστιμού- λα παντρεμένη, πουπινε νερό με τόν άντρα της.

— Στάσου, μωρέ, τί βιάζεσαι ;
— Μά δέ θα πάμε, τό λοιπό, στην Όλγα ; τί κόλλησες αύτού ;

— Πάμε !... Μωρέ είδες φεργάδα μιá φορά ! Πώ πώ ! Πουλάκι μου !... Ό άντρας της, βέβαια, θάπαθε ζαχαρώδη διαβήτη ...

— Γώ βλέπω πως άγρίεψες είδώ και δέν πιάνε-σαι. Σέ καλό σου !

— Και πού είσαι ακόμα !
— Άκου την Όλγα ! Είναι βλέπω στό κίφι της.
— Έλα πώ δώ να βρούμε τό Γιάννη ...

Κοντά στην πηγή του νερού και τά φυσικά λου- τρά, πάνω στη θάλασσα, χτίσανε τό μεγάλο καφε- νεϊό «Τά Κώματα», πού χρησιμεύει και για σκάλα του Λουτρακίου. Μολώσανε τή θάλασσα για να χτί- σουν τό σπίτι και μπροστά του στερεώσανε με δο- κάρια χοντρά και σίδερα μιá εξέδρα σανιδένια, με- γάλη, άρκετή να χωρήση και τρακόσα προσώπατα γύρο γύρο κλείνεται με κάγκελλα, μήν τύχη και πέση στη θάλασσα κάνα παιδί, και πάνω σκεπά- ζεται με τέντα, πού την προσφυλάει κι άπό ήλιο κι

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. 8.— Για τις Έπαρχίες Δρ. 7
Για τό Έξωτερικό Ψρ. Χρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τριήμερες (2 Δρ. την τρι- μηνία) συνδρομές.

Κανένας δέ γράφεται συνδρομητής ά δέ στείλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά τό φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κίσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Εθν. Τράπεζα Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιά- δρουμου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδη- ρόδρουμου (Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστιας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντίκρου στη Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Άρβανίτες και Ρωμοί— Η ρεκλάμα της δε- κάρας— Άλήθειες της « Άλήθειας »— Έ- νας άξιος υπάλληλος— Ο « Εορτάης » της Σμύρνης.

ΜΕΡΙΚΟΙ Άρβανίτες, όχτώ δέκα, με τη λεβάντινη κορμοστασιά τους και την έθνική τους φορεσιά, φανήκανε την περασμένη βδομάδα, μιá νύχτα, στους καφενέδες της Όμόνοιας. Δλοι μαζί, δλοτρόγουρα στό τραπέζι, με μιá σο- βαρότητα άρχαίου Ρωμαίου συγκλητικού.

Και οι Ρωμοί στικόντουσαν και τους κοιτάζανε με θα- μασμό και μ' εύλάβεια, χωρίς να νολέξουν τό στόμα τους, χω- ρίς να πούν κείνο πού κρυφόλεγε ή ψυχή τους :

Γιατί ή ψυχή του Ρωμιού, μπροστά στην Άρβαντινή λε- βεντιά, κρυφόλεγε με πόνο τόν άρχαίο Σπαρτιατικό λόγο : « Μιά φορά είμαστε και μετς τέτιοι !... και πικραστούνα- ζε μήν μπορώντας να πει και τό : « Μιά φορά και μετς τέ- τιοι θα γίνουμε ! »

Γιατί ή Άρβαντινή φυλή κρατιέται να ακόμα, ένώ ή δική μας φυλή δείχνει ού να γέρασε.

Τουλάχιστο όποιος έβλεπε τους Άρβανίτες, κ' έρχηγε μιá ματιά και στους Ρωμούς πού καθόντουσαν στις μύρτες ή περιούσανε ξαπλωμένοι στα καουτσικένια άμάξια, κι όποιος μελετούσε φουοιγνωμίες και φορεσιές και φερασμάτα, σέ τέτια άπελπιστικά συμπεράσματα έφτανε.

« ΚΑΤΟΥ ή ρεκλάμα της δεκάρας ! » Έτσι είπε ο Διάδοχος και τά λόγια του σωστά και άγια. Γιατί αύτό πού γίνεται στους στρατώνες, πού κατηχούνε οι ύπαξιωματικοί, με την άδεια δηλ. τών αξιωματικών, τους έφεδρους ναφι-

νουν τη δεκάρα πού παίρνουνε για μιστό κάθε μέρα στ τ α μείο της Έθνικής άμυνας, είναι έλασσό και άνόητο.

Κι ο Διάδοχος, λένε, τόσο θυμάσε όταν τόμαθε, ώστε άναγκάστηκε να κάνει πικρές παρατήρησεις στους αξιωματι- κούς και ναν τους συστήσει να πάψουν πιά αύτή τη ρε- κλάμα της δεκάρας—γιατί οι αξιωματικοί, φαίνεται, για ρεκλάμα τό κάνουνε αύτό, για να μπορούνε δηλ. να τελα- λήσουν αύριο με τις φημερίδες, ποιανού ο λόγος μάζωζε περισσότερες παράδες για την έθνική άμυνα.

Μιά δεκάρα παίρνει τη μέρα ο στρατιώτης, και του τη ζητάνε κι αύτή ναν την άρσει για την έθνική άμυνα— χωρίς ναφίνουν και οι Έθιοι, αν όχι άλλάκιρο, τουλάχιστο τό ένα δέκατο ή τό ένν εικοστό άπό τό μιστό τους !

ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ άπό την « Άλήθεια » της περασμένης Κεριακής τόν άκόλουθο παράγραφο και σάς τονε σερβίρουμε δλωσδιόλου άσκολίαστο. Μερικά πράγματα μιλούνε μοναχά τους :

« Ο Βασιλόπαις Χριστόφορος ως άνθυπολοχαγός του πεζικού εις τό Αεν πεζικόν Σύνταγμα έδειξε πολύ ύπερβο- λικόν και επίζημιον ζήλον διά τό γλωσσικόν ζήτημα έν σχέσει με την ύπηρεσίαν του Δέν πιστεύομεν ή Α. Έψ- ηφλότης να φιλοδοξη να καταταχθη εις την τάξιν τών χυ- δαίστων γλωσσολόγων' άλλ' ή παρατήρησις την όποιαν έ- κάμεν εις τόν λοχίαν διδάσκοντα θεωρίαν του δπλου εις τους προσελθόντας έφεδρους να μεταχειρίζεται άντι της λέ- ξεως «έκατοστά» τό βέρβαρον «πόντος» (1) ένα την έννουσιν καλλίτερα οι χονδροκέφαλοι δθθεν χωρικοί μάς φαίνεται ότι ήδίκησε πολύ την νοημοσύνην του ίδιου Βασιλόπαιδος.

Η λέξις «έκατοστά» δέν εινε εϋτε Κινέζικη, εϋτε Τσε- χική την ζέσει όλος ο κόσμος, αν δέ δέν την έννοουσε ο έ- φεδροχωρικός καθήκον του λοχίου ήτο— όπως πράγματι και τό εκάμεν ούτος— και του άνωτέρου του άνθυπολοχαγού βασιλόπαιδος να δώσουν να έννοήση ο έφεδρος τί εινε «έ- κατοστά». Να τον μάθουν δηλ. να τον φωτίσουν, να του ύψώσουν τό διανοητικόν επίπεδον. Διότι ο στρατών πρέπει να εινε Σχολειόν. Ο Έψηφλότατος έπροτίμησε μεθ' ύπερ- βολικής άφελείας να τόν άφήση εις τό σκότος και να τόν μάθη τόν χυδαϊσμόν ! Τόσον τό χειρότερον !

Θά έννοουμέν μιá παρατήρησιν προς άπλουστέρην έ- ξηγησιν εάν ο λοχίας άντι της λέξεως «έκατοστά» μετα- χειριζέτο τό «ύφεκατέμετρον» τόν κυρίως τεχνικόν όρον. Άλλ' ο λοχίας ήξευρε τί έλεγε και τί εκάμεν όταν έζήγει «έκατοστά» και όχι ύφεκατέμετρα. Δέν ήξευρε δέ τί του έ- γίνετο έννε ρέπειρας προώτης έφημερίδος όταν ύπερθεματι- ζων εις άηδη κολακείαν έια την χυδαϊζούσαν παρατήρησιν του βασιλόπαιδος έγραψε συνιστών δθθεν εις τόν δυστυχή λοχίαν να μη εινε... ύπερκαθαρεύων ! Όστε τό εκάτοστόν εινε ύπερκαθαρεύων !... Μπρίβο ! Δυστυχισμένη γλώσσα ! Ός προς τόν «πόντον» ως μείνη διά τό χαρτοπαίγιον. Έκεί μόνον έχει την θέσιν της ή ξενική λέξις.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ στο Έν. Λογιστήριο διορίστηκε ο κ.

μένα : χρυσό κοντογουνάκι, σά μπολερό, πού άφινε γδυμνόν τό λαιμό και τά μπράτσα, φούστα μεταξω- τή, κόκκινη, κοντή, για ναφίνη λύτερες τις γάμ- πες, σκαρπινάκια, με φιούμπες χρυσές, και στό κε- φάλι μικρό φεσάκι κόκκινο, στραβά βαλμένο, πού ταίριαζε πολύ με τά κατάμυρα, σαν του κοράκου τά φτερά, μαλλιά της τραγουδίστρας. Σέ μιá γω- νιά, μακριά πώ τό μπαλκονάκι της, είχε τρουπώσει ο Γιάννης με τη μάνα του και τρώγανε τό παγωτό τους. Οι φίλοι τους ζυγώσανε γελαστοί.

— Σας φέρνω ένν κελεπούρι πού δέν τό περι- μένετε —είπ' ο Κώστας.

— Βρέ καλώς τό Θόδωρο ! Βρέ καλώς τά μά- τια σου ! Πώς είτανε τούτο τό ξαφνικό ;

— Έ ! Μι πήρε και μένα τό ποτάμι ! Πώς Γιάννη μου ; Τί κάνετε, κυρία ; με θυμάστε ;

— Θερρώ, Γιάννη μου, δέν είναι τό παλλικάρι πού διαβάζατε μαζί στό γυμνάσιο ;

— Έγώ είμαι, κυρά μου, δλόκληρος !

— Πώς είσαι, παιδί μου ; Ά ! δέν ξέρεις πό- σο χάρηκα πού σέ είδα ! Είχες καιρό νάρθης σπίτι και γώ είμαι γερόντισσα και ξεχνώ. Κακά τά γε- ράματα, κακά και ψυχρά !

(άκολουθεί)